

Publicerad 2014-07-16 18:32 av Clam

Kände för att skriva och Agnes föddes... Vi får se vad som händer! :)

Agnes

Det var en gång, ett liv, en saga. En grusig gång, med sten i skon och gnissel i livet och ett olyckligt slut. Du vill säkert inte läsa om det, men du gör det ändå. Jag kan inte säga om du gör rätt eller fel. Det visar sig, som allt annat.

Hon hade stora skavsår på hälarna och lilltårna och gick sakta medan hon grimaserade för varje steg och funderade på huruvida det hette lilltårna eller småtårna. Grusvägen var nysladdad och vass, annars hade hon kunnat gå barfota där bilarna kört gruset platt. Vid foten av sista backen såg hon en svart huggorm sola sig mellan trädkuggorna. Hon funderade på att stampa till, men hade så ont att hon lät bli. Ormen låg kvar på höger sida, medan hon vaksamt haltade över vägen och förbi till vänster. Den rörde sig inte en millimeter, struntade fullkomligt i henne och hon kände sig återigen så där osynlig. Osynlig ja, genomskinlig, icke existerande, oduglig, ensam, tom. Men inte tillräckligt osynlig för att kunna smyga sig in och tjuvlyssna, iakttä, komma riktigt nära andra för att få veta vad hemligheten med n o r m a l var. Det var nog förresten bara själen som inte syntes, för kroppen tog sin rejäla plats. Själen som står för utstrålning och energi, och hon hade inget av det. Men mycket kropp, som sagt. Rund, dallrig, tung, veckig, blobbig kropp, med torrt, tunt råttfärgat hår och korviga fingrar och tår. Mest nöjd var hon med sina öron. De var det enda som inte var pluffsigt på henne. Hennes ögon var blå men utan glans, och ramades in av bulliga kinder och hängande ögonlock så att de såg mer trekantiga ut än mandelformade. Hon hade alltid önskat sig mandelformade ögon. Och ett annat namn. Agnes. Det lät så tungt och nästäppt på nåt vis. Tänk om hon hade hetat Emilia, eller Cecilia, då hade hon nog varit smal och snygg.

Nu var hon framme och satte sig en stund på hemmets stentrappa för att pusta ut. Hon tog försiktigt av sig joggingskorna och strumporna för att ta sig en titt på skavsåren. De spruckna, vätskande blåsorna sved när de kom i kontakt med luften och hon gnydde ofrivilligt. Katten kom strykande längs fönsterbrädet, hoppade ner på trappan och kom och strök sig mot henne. Hon klappade den förstrött och plockade bort några fästingar på ren rutin och mosade dem med ett knäpp mellan naglarna. Och nu då? Hon satt kvar på trappan tills kvällskylan tvingade in henne, eller om det var de envisa myggen och knotten.

Mamma hade inte kommit hem ännu. Hon jobbade väl över som vanligt. Mammans jobb, så mycket viktigare än henne. Agnes suckade och plockade ut fyra Gorbys ur frysen och slängde in dem i micron. Hon tog lättmjöklitern ur kylen och drack några djupa klunkar. Lättmjölk är fan inte mjölk, tänkte hon, och ställde in litern i kylen igen. Medan micron sjöng sin monotona sång, gick hon och knäppte på tv:n. Nyheter. Som om krig i Mellanöstern skulle vara en nyhet. Hade de inte krigat där i ett par tusen år eller? Igår på samhällskunskapen hade läraren försökt förklara konflikterna i Mellanöstern. Agnes hade snabbt kommit fram till slutsatsen att det inte kan bli fred, för de vet inte vad fred är eller hur man lever då, och dagdrömt istället. Hon började tänka framåt; De skulle ha simning och märkestagning på idrotten på fredag. Agnes gillade att simma, men då skulle det vara tidigt på morgonen, när ingen annan var där. Det var så deprimerande att försöka kränga på sig en baddräkt, försöka gömma sig bakom de andra tjejerna som samtliga var hälften så breda som hon och sedan glida ner som en flodhäst i vattnet medan de andra gjorde

snygga dyk. Och den enorma kroppstyngden när hon klev upp ur vattnet igen, var nästan för tung för att bära. Ingen i klassen använde baddräkt förutom hon. Snygga små bikinis var det som gällde, men en snygg liten bikini på henne, kunde sitta över helt fel valkar. Nä, bikini gick fetbort. Micron plingade, pirogerna var klara. Hon öppnade försiktigt påsarna för att inte bränna sig på ångan. Innan hon kommit in till soffan hade hon redan ätit en pirog. På soffbordet stod en skål med mjuknade chips och en avslagen cola. Det blev efterrätt. Vadå? Hon hade ju faktiskt varit ute och gått och tränat idag! Agnes rapade nöjt och sträckte ut sig i soffan. Nyheterna hade övergått till väder och hon somnade innan den stackars virrpannan på tv hade hunnit berätta om helgväddet.

Jag låste upp dörren så tyst jag kunde, utifall Agnes hade somnat redan. Jobbet hade varit tufft idag, som alla dagar, och jag orkade inte med en trilig tonåring. Ansvar att sköta hemtjänstpersonal, lägga schema, hålla budget och få allt att funka inom givna ramar gick egentligen inte. Jag hade gått över trolle-med-knäna-gränsen för längesedan. Varje dag på jobbet tänkte jag att jag skulle sätta mig och söka nytt jobb när jag kom hem, och varje dag var jag för trött för att orka med det. Det var så deprimerande att läsa arbetsplatsannonserna. Jag passade inte in någonstans. Antingen oerfarna säljare eller restaurangbiträden eller ingenjörer. Det fanns ingen som ville ha en driftig, sliten, lojal, smart, duktig, intelligent, trött ensamstående mamma utan utbildning på papper.

Agnes låg och sov i soffan. Mitt lilla hjärta har blivit så stor! För stor... när hennes pappa, Adam, lämnade oss för en estniska han träffat genom jobbet rasade vår värld och Agnes gick upp allt mer och mer i vikt samtidigt som hon slöt sig för mig. Maktlösheten tar nästan kål på mig ibland och jag måste fokusera på annat, på jobbet, för att inte bryta samman helt. Jag stängde av tv:n och pussade henne på pannan. Hon fortsatte att snarka så jag hämtade en filt och lade över henne. Egentligen ville jag bära henne till sängen i mina armar och krama om henne som förr, men hon har fått ett taggigt skal som jag inte ens kan komma nära. Jag hade inte ätit middag och värmden den sista Gorbypirogen och åt, drack upp det sista ur mjölkklitern och gjorde all kvällsprocedur på rutin. Inom kort sov jag oroligt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Clam med Poeter.se id #43546 innehar upphovsrätten